

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ

‘Ο χρόνος κι’ ο τόπος τής γεννήσεώς του. ‘Η καταγωγή του. Τό μεγαλοπρές σχέδιό του. ‘Αλλεπάλληλες άπογεητεύσεις. ‘Η ‘Ισαβέλλα τής ‘Ισπανίας. ‘Ενε ιστορικό συμβόλαιο. Τό κκκό προήμλοιο. Τό μεγάλο ταξείδι. ‘Η άπειθαρχία τών πληρωμάτων. ‘Γή!... Γή!... Μετά τήν έλπίδα, ή άπογεητεύσις. ‘Η πρώτη νήσος τής ‘Αμερικής. ‘Οι θάγενει τών άνακκαλυφθέντων τόπων. Τό χρυσάφι. ‘Η θριαμβευτική έπιστροφή στην ‘Ισπανία. ‘Η δευτέρα άποστολή. Ραδιουργίες και ουκεφαντίες. ‘Ο Κολόμβος στα άϊδρα. ‘Ο θάνατός του. κλπ. κλπ.

‘Ο χρόνος και ό τοπος τής γεννήσεως του Χριστοφόρου Κολόμβου δέν εινε άπολύτως έξακριβωμένο. ‘Αλλοι λένε πως γεννήθηκε τό 1437, άλλοι τό 1441 και άλλοι τό 1446, πολλές δέ πόλεις και πρόσεται διαμφισβητούν, όποι; συμβαίνει με όλους τους μεγάλους άνδρας, τήν τιμή τής γεννήσεως του μεγαλύτερου εξερευνητή του κόσμου. ‘Οσόσο ως πύ ββαίο θεωρείται τό ότι γεννήθηκε στα 1841 στη Γένοια τής ‘Ιταλίας.

‘Οι έχθροι του Κολόμβου—και υπήρξαν πολλοί—νόμιζαν πως θα λιγούσευαν τή δόξα του, λέγοντας ότι κατήγετο ή από ταπεινή και φτωχή οικογένεια. ‘Η αλήθεια όμως εινε πως ή οικογένεια του ήτανε μια από τις πιο παλιές και πιο τίμιες οικογένειες του τόπου του, τήν όποια οι συνεχεις πόλεμοι τήν είχαν καταστρέψει οικονομικάς.

‘Ο Βαρθολομαίος Κολόμβος, ό πατέρας του εξερευνητή, έστειλε παρά τή φτώχεια του, τό γυρό του να σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο τής Παρίας. ‘Ο νεαρός Χριστοφόρος εϋθύς έξ άρχής επέδειξε σπάνια πνευματικά χαρίσματα και μια εξαιρετική κλίση προς τή λογοτεχνία. Μά ή αγάπη προς τή θάλασσα, τό πάθος του για τά ταξείδια και ή γοητεία του κινδύνων τόν είχαν κατακτήσει από μικρό παιδι και τόν έκαναν να διακόμνη τις σπουδές του για να γίνει ναυτικός.

Πήγε λοιπόν κ’ εξαταστάθηκε στη Λισαβώνα, ή όποια ήταν τότε ό τόπος τής συγκεντρώσεως τών πιο τολμηρών θαλασσοπόρων. ‘Εκει παντρεύτηκε τήν κόρη ενός άπ’ αυτους, του Περεσρέλλο.

‘Ο Κολόμβος συνέλαβε τότε τό σχέδιο ν’ άνακαλύμνη, πλέοντας προς δυτικά, τήν άγνωστη ζένην χώρα για τήν όποια είχε γραφεί ένας άλλος περίφημος εξερευνητής, ό Μάρκο-Πόλο. Νόμιζε ότι ύστερα από ένα μεγάλο ταξείδι θα έφτανε σε μια καινούργια χώρα ή μάλλον ότι, διαπλέοντας τόν ‘Ατλαντικό θα έφτανε σε μια καινούργια χώρα, στην άγνωστη ‘Ασία, στας Δυτικάς ‘Ινδίας, όποις τήν έλεγαν, μια χώρα τής όποιας, όπως φανταζότανε ό πλοίτος θα ήτανε άμύθητος.

‘Ο Κολόμβος υπέβαλε στην αρχή τό σχέδιό του στην πατρίδα του, τή Δημοκρατία τής Γενούης, ή όποια τό άπέρριψε με περιφρόνηση. Ζήτησε κατόπιν τήν ύποστήριξη του βασιλέως τής Πορτογαλλίας, ό όποιος σκέφτηκε με ύστεροβουλία να πραγματοποιήσει μυστικά τά σχέδια του Κολόμβου, χωρίς όμως να χρησιμοποίηση και τόν ίδιο. Μά ό ναυτικός, ό όποιος λίγο έλειψε να καταγραφεί τή δόξα του Κολόμβου, ήταν άνίκανος και έτσι ή εξερευνησις αυτή απέτυχε. Τέλος ό Κολόμβος υπέβαλε τό σχέδιό του στην αυλή τής ‘Ισπανίας και ύστερ’ από όχτω χρόνων άτέλειωτες διαπραγματεύσεις, ή βασίλισσα ‘Ισαβέλλα κατάλαβε επί τέλους πόσον θα ζημιωνόταν άν έπνιγε άλλον να πραγματοποιήση μια εξερευνησις, τής όποιας ή έπιτυχία θ’ άναστάσειε όλο τόν κόσμο.

‘Ο Κολόμβος όμως έντομεταξύ είχε απελπισθή και είχε ξεκινήσει για να πάη να υποβάλη τό σχέδιό του στο βασιλέα τής ‘Αλλίας. Μά ένας έκτακτος άγγελιοφόρος τής ‘Ισαβέλλας τόν βρήκε στο δρόμο και τόν έγύρισε πίσω.

‘Η ‘Ισαβέλλα, μόλις ό Κολόμβος επέστρεψε στο παλάτι τής, του παρεχώρησε τά αναγκαία πλοία που χρειάζονταν για τό ταξείδι του. ‘Υπέγραψε μαζί του συμβόλαιο διά του όποιου του παραχωρούσε κληρονομικάς τους τίτλους του ναυάρχου και του αντιβασιλέως σε όλες τής θάλασσες, τής νήσους και τās χώρας που θ’ άνεκαλύπτε. ‘Ετσι, στις 6 Σεπτεμβρίου 1493 ό Κολόμβος με τρία καράβια—καροβάλλες όποις τής έλεγαν τότε—τή ‘Σάντα Μαρία τή ‘Πίντα και τή ‘Νίνα’ ξεκινούσε αφήνοντας πίσω τάς Καναρίους νήσους και άνοίγοντας πανιά προς τό άγνωστο. Στα πλοία αυτά έβριθναν χαμιά έκασοτη άνδρες. Στη ‘Σάντα Μαρία’ επέβαινε ό Κολόμβος, ό ‘Αλόνοσο Πενσον κυβερνούσε τή ‘Πίντα’ και ό άδελφός του Γουανξ τή ‘Νίνα’.

‘Υστερ’ από καμιά δεκαριά μέρες ταξείδιου, σε άπόσταση τριακόσιων λεγών από τās Καναρίους νήσους, οι εξερευνηται είδαν μια βολίδα να πέφτη στη θάλασσα. Τό γεγονός αυτό επροκάλεσε στους δεισιδαίμονας ναύτες έξαιρετική άνησυχία, που τήν έμεγάλωσαν οι αντίθετοι άνεμοι που άρχισαν να πνέουν. Τά πληρώματα άρχισαν να φοβούνται ότι δε θα ζαναγορίσουν πιά στην πατρίδα τους. ‘Η άπογοήτευσις άρχισε να παγώνει τις καρδιές τους. ‘Αξαφνα οι ά-

νεμοι άρχισαν να πνέουν βορειοδυτικοι. Οι ναύτες τότε, παρακινούμενοι από τά άπειθαρχα στοιχεία, πήγαν στον Κολόμβο και του υπέβαλαν τήν αξίωση να επιστρέψουν πίσω.

— Να γυρίσουμε πίσω στην ‘Ισπανία! του έλεγαν. ‘Ο Θεός μας έστειλε πόν καλό αυτό άνεμο για να ζαναγορίσουμε στην πατρίδα μας! ‘Ας κάνουμε πίσω! Πίσω!...

‘Ο Κολόμβος τους έβεβαίωσε τότε ότι τό ταξείδι τους θα τελείωνε σε λίγο. Οι δυσραστημένοι όμως άρχισαν να τόν βρίζουν και να φωνάζουν:

— Θέλει να μας καταστρέψη με τις φιλοδοξίες του! ‘Εχουμε προχωρήσει πολύ πιο πάρα από τό σημείο όπου έφτασαν κ’ οι πιο τολμηροί θαλασσοπόροι. Τά καράβια μας μάζουν νερά άπ’ όλες τις μεριές. Οι άγνοτες αυτές θάλασσες θα γίνουν ό τάφος μας. ‘Ο μόνος τρόπος για να σωθούμε εινε να καθαρίζουμε τόν Κολόμβο! Για να μην πεθάνουμε όλοι, πρέπει να πεθάνει αυτός! ‘Ας βρή αυτός στα κύματα τό θάνατο που έτοιμάζει για μας! ‘Θα ποίμε κατόπιν. όταν γυρίσουμε στην ‘Ισπανία, πός έπισε τυχαίως στη θάλασσα.

‘Ο τολμηρός εξερευνητής προσπαθούσε να καθησυχάση τά ερωθισμένα πνεύματα, με τό πιο κίκου. Και δέν ήξερε κανεις ποιά τέλος θα λάβανε ή ιστορία αυτή άν κατά τό δειλινό τής 25 Σεπτεμβρίου δέν άκουγόταν ή φωνή ενός ναυτη που φώναζε: ‘Γή! Γή!...’ Και πράγματι όλοι είδαν να φαιναται στο βάθος του ορίζοντος, ένα νησι. Μά τήν άλλη μέρα τό νησι αυτό είχε εξαφανισται και τότε όλοι κατάλαβαν ότι έδρόκειτο περι οφθαλμομαπάτη.

‘Η απελπισία εκρίωσε πάλι τήν καρδιά τών πληρωμάτων. Εϋτυχώς όμως είδαν σε λίγο πολυάριθμα πουλιά που πετούσαν. ‘Επίσης είδαν κλαδιά δένδρων να ξεέχουν από τή θάλασσα. Πολλοί τότε νομίσαν πως είχαν προσπεράσει κάποιο νησι και ήταν στον Κολόμβο να σφρέγουν πίσω για να βρούν τό νησι αυτό. Τό πνεύμα τής άναρχίας είχε κυριεύσει πιά τό πληρώμα όσο ποτέ.

‘Ακλόνητος όμως στις πεποιθήσεις του ό Κολόμβος καθήσυχασε τους φόβους τους και έτσι μόχρεσε να εξακολουθήση τό δρόμο του προς δυτικάς.

— Μεταξύ τών κοκαδιών τών πουλιών—τους ελεπε—πύ πετον πάνω από τά καράβια μας άναγνώρισα ένα είδος που δέν άπομακρύνεται από τόπο τις άκτές. Οι Πορτογάλλοι έκαναν τις καλλίτερες εξερευνησεις τους παρακολουθώντας τό πέταγμα τών πουλιών. ‘Εγχετε έμπιστοσύνη σε μένα: τα ηρησιάζουμε στο σκοπό μας.

Στις 10 ‘Οκτωβρίου άντελήφθησαν ότι ό άνεμος πύ είχε αρχίσει να φυσάει ήταν γεμάτος μυρωδιές άνθων. Στις 11 ‘Οκτωβρίου είδαν εκάτω στη θάλασσα πράσινοους οχίνους, ένα κλάδο γεμάτο καρπούς και μια σανίδα που χωρίς άλλο τήν είχε φτιάσει άνθρωπος. Και τέλος κατά τήν νύχτα τής 11 προς 12 ‘Οκτωβρίου 1492, ύστερ’ από ταξείδι 25 ήμερών κατά τό διάστημα τών όποιων ό Κολόμβος με δυσκολία μόχρεσε να συγκρατήση τά πληρώματα του από τήν αναρσία, τά καράβια του έβριθαν τήν άγκυρά τους μπρός σ’ ένα νησι τό ‘Αρχιπέλαγος τής Μπαγάμας, σε άπόσταση εκάτον λεγών από τις άκτές τής Φλωρίδος. ‘Ο Κολόμβος νόμιζε πως είχε φθάσει στας ‘Ινδίας, ένώ είχε άνακαλύψει τό Νέο Κόσμο.

Οι κάτοικοι τών νησιών αυτών, τά όποια εξερευνησε άρχικώς ό Κολόμβος και μεταξύ τών όποιων ήταν ή Κούβα και ό ‘Αγιος Λομίκος, ήταν καλοί και άπλοικοι, έννοούσαν τή χροή τής φωτιάς και περπατούσαν ύπόδουλοι, οι δε γυναικες τους είχαν κρεμασμένες στ’ αυτιά τους μικρές πλάκες χρυσού.

Στόν ‘Αγιο Λομίκο οι κάτοικοι έδωσαν στους εξερευνητάς άφθονο χρυσάφι άντι του όποιου οι τέλειταιοι τους παραχωρούσαν διάφορα μικροπράγματα. ‘Ο Κολόμβος εκανε ένα σωφό περιποίησις στο βασιλέα του τόπου τών Κουακαναγκάρι, του όποιου τά ούτχα ήταν σκεπασμένα με πλάκες χρυσού. ‘Ο βασιλεύς έννομωμόντας τον του υπέδειξε τό μέρος άπ’ όπου έβγαζαν τό πολύτιμο αυτό:μέταλλο που ήταν τόσο κοινό, στον τόπο τους. Τότε ένας πικρικός πλουτισμού κατάλαβε τους ‘Ισπανούς. ‘Ο ‘Αλόνοσο Πενσον μέλιστα ό πλοίαρχος τής ‘Πίντας’ εξαγτάλειψε τόν Κολόμβο για να πλεύση προς αναζήτηση και άλλου χρυσού.

Στις 24 Δεκεμβρίου, τό πλοίο του Κολόμβου προσέκρουσε σ’ ένα βράχο και

‘Ο Χριστοφόρος Κολόμβος

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΚΑΦΑ

Πρό έτών ή πρώην αυτοκράτειρα της Αυστρίας Ζίτα ταξιδεύοντας από την Μαδέρα στην 'Ελβετία πέρασε απ' το Παρίσι, όπου έπρόκειτο να μείνη μισή ώρα έως δτου φύγη το τρέινο για την 'Ελβετία.

Οι Παρισίνοι δημοσιογράφοι διαν το έμαθαν αυτό έτρεξαν στον σταθμό και άρχισαν να έρευνούν παντού για να συναντήσουν την πρώην αυτοκράτειρα και να της πάρουν φωτογραφίες και συνεντεύξεις. Ρώτησαν τέλος τους υπαλλήλους του σταθμού που θά εύρισκαν την αυτοκράτειρα, κι' εκείνοι τους έδειξαν τότε μια κυρία τυλιγμένη σ' ένα βαρύτιμο γουναρικό και χουμένη σε μια άναπαυτική πολυθρόνα.

Την περιτοίχισαν τότε άμέσως, την έφωτογράφησαν και άρχισαν να της ύποβάλουν διάφορες ερωτήσεις, στις όποιες εκείνη άπαντούσε με μονοσύλλαβα.

Κάποιος όμως άπ' τους δημοσιογράφους παρατήρησε έξαφνα ότι ή αυτοκράτειρα μιλούσε τά γαλλικά με Ιταλική προφορά και της τό ειπε.

— Τό πιστεύω, άπήνησε εκείνη. Μία Ιταλίς καλλιτέχνης δέν έχει ανάγκη να ξέρη τελείως τά γαλλικά.

'Η παράξενη εκείνη άπάντησις έσανθάλασε τους δημοσιογράφους, οι όποιοι άποταβήθησαν λίγο πιά πέρα και άρχισαν να την σχολιάζουν δίνοντας σ' αυτή διάφορες εξηγήσεις.

Μερικοί ύποστηρίζαν ότι ή πρώην αυτοκράτειρα θά έπρόκειτο ίσως να έμφανισθή στη σκηνή κανενός μεγάλου Ιταλικού θεάτρου και τό άνήγγελε έτσι πλαιώς.

'Εκείνη όμως την στιγμή τους έλλησίσσε ό σταθμάρχης, ό όποιος τους έπληροφόρησε ότι ή αυτοκράτειρα Ζίτα... είχε φύγει πρό ενός λεπτού με τό Σεμπλόν 'Οριάν 'Εξπρές !...

— Καλά και ή κυρία, ποιά εινε ; ρώτησαν έκπληκτοι οι δημοσιογράφοι.

— Μία 'Ιταλίς ήθσοποιός, ή όποία περιμένει τό έξπρές για την Ρώμη.

'Η 'Ιταλίς ήθσοποιός είχε παίξει πράγματι, για μισή ώρα, χωρίς να τό ξέρη, τον ρόλο της πρώην αυτοκράτειρας !...

άνοιξε. 'Ο ύθαγενής βασιλεύς βοήθησε τους 'Ισπανούς να μεταφέρουν τό φορτίο του πλοίου στη 'Νίνα' όπου έγκαταστάθηκε κι' ό Κολόμβος. Τότε ό Κολόμβος ξεκίνησε από τον 'Άγιο Λομίχο για να συμπληρώση την έξερεύνηση των περιχώρων. Στο δρόμο συνάντησε και την 'Ηλίνα' με τον 'Άλonso Πινσον, τον όποιο και συγγώρησε για τη λιποταξία του.

Τέλος στις 16 'Ιανουαρίου 1493 τά δύο καράβια ξεκίνησαν για να γυρίσουν στην 'Ισπανία, όπου και έφτασαν ύστερ' από ύπουσία έφτάμισι μηνών. 'Εκει τους έγινε άληθινή άποσθώσις. 'Ο βασιλεύς της 'Ισπανίας Φερδινάνδος έδωσε στον Κολόμβο την άδεια να φέρη, μαζί με τά οικίσματα της οικογενείας του και τά οικίσματα των βασιλείων της Καστίλις και της Λέονης και γέμισε αυτόν και τους συγγενείς του από τιμές και δόξες.

'Υστερ' από λίγον καιρό ό Κολόμβος ξεκίνησε και πάλι για τό μέρη που άνεκάλυψε, ηγούμενος αυτή τη φορά δεκαεφτά πλοίων. 'Η άποστολή αυτή βάστηξε τρία χρόνια και μετάφερε στην 'Αμερική ένα πλήθος αίσχων τυχοδιωκτών, οι όποιοι παρ' όλα τά μέτρα του Κολόμβου, άρχισαν να βασιάνουν άγρίως τους έντοπίους.

'Ο 'Αμέρικος Βεσκοπούς, ό όποιος έδωσε τ' όνομα του στη νέα 'Ηπειρο κι' έκανε προς στιγμήν τους Έυρωπαίους να νομίσουν ότι αυτός την έχει άνακαλύψει, συμμετείχε κι' αυτός της δευτέρας εκείνης άποστολής, όχι ως έξερευνητής, άλλ' ως έμπορος.

Στο 1498 έγινε και τρίτη ύπό τον Κολόμβο άποστολή, κατα την όποιαν άπεκαλύφθη τέλος ότι ή 'Αμερική ήτο μια ξεχωριστή από τις άλλες ήπειρος, γιατί ως τότε νόμιζαν πως ήταν τμήμα της 'Ασίας: Στο ταξίδι αυτό, ένας πονηρός άπατεών, ό Φραγκίσκος ντε Βανταβίλλα, προκάλεσε στάσι των πληρομάτων και διά ψευδούς άναφοράς του προς τό βασιλεία της 'Ισπανίας, κατέστρεψε ύπεύθυνο της στάσεως αυτής τον Κολόμβο, τον όποιο και έστειλε πίσω σκληροδύμο, ως τον τελευταίο των καταδικών στην 'Ισπανία.

'Ο Κολόμβος μόλις έφθασε στην 'Ισπανία κατόρθωσε να άνατρέψη άμέσως τις συκοφαντίες του Βανταβίλλα και ν' άπαλλαγί έτσι της κατηγορίας, μά ποτέ πιά εκείνος πού είχε άνακαλύψει την 'Αμερική δέ γνώρισε τις τιμές που έπαχολούθησαν την πρώτη έξερεύνηση.

'Οτόσο έπεχείρησε και τέταρτο ταξίδι κατά τό όποιο έξερεύνησε τον κόλπο του Μεξικού. Στο ταξίδι αυτό, ή τρικυμία έσφριξε τά καράβια του στις άκτες της Ζαμάϊκας, όπου και έμειναν αυτός και τά πληρώματα του άπενομασμένοι επί ένα δλόκληρο χρόνο, γιατί ό 'Ισπανός Διοικητής του 'Αγίου Δομίγκου, ίπειοθ έξήλευσε τον Κολόμβο, δέν του έστειλε καμιά βοήθεια.

Στην έπιστροφή του στην 'Ισπανία, έμαθε τό θάνατο της προστάτιδος του, της βασίλισσας 'Ισαβέλλας. 'Ο βασιλεύς Φερδινάνδος λημονήσε γρήγορα ότι ό Κολόμβος είχε προθέσει στη Κράτος του μια δλόκληρη 'Ηπειρο και τον άφισε να πεθάνη μέσα στη φτώχεια, έξαντιλημένος από την άρρώστια, τό 1506.

'Υπελόγησαν ότι τά κέρδη του Κολόμβου από την άνακάλυψη του Νέου Κόσμου δέν ήσαν παραπάνω από πέντε χιλιάδες σημερινά φράγκα, πράγμα πού φανερώνει τον ύψηλό και άφιλοκερδή του χαρακτήρα.

ΕΞΕΝΟΙ ΠΙΟΙΗΤΑΙ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

(Του Πάωλ Ζεργαλντύ)

Τό ξέρω πως άφύθυμος, κακόκεφος, γκρινιάρης, Πονώντας για μία λέξη σου, ύχόρταγος, ζηλιάρης συχνά καυγάδες σου ζητώ χωρίς αιτίαν άλλη... Κακή είν' ή άγάπη μου γιατ' είν' πολύ μεγάλη.

'Η γκρίνια μου δίνωχει από σε κιόθε χαράς έλλείδα... 'Εξόν άπ' την άγάπη μου άν είν' άλλη φροντίδα κι' άν σύ δέν ήσους για μέ με τή στη γή μου μένει. θά σ' άγαπούσα πια καλά. θάσουν έντυχιτισμένη.

ΓΡΑΜΜΑ

(Του Βενσάν Μουζελλί)

'Αν χίλιες έγνοιες, φίλε μου, μ' έκαμαν να πατήσω τό λόγο μου πού σούδωσα να σοίγαρα συχνά, μην πεις πως είν' ή τεμπελιά πού μ' έκαμε ν' άργήσω, ούτε πως είν' ή φιλία σου γυναίκα πού ξεχνά.

'Όλα περνούν άγύριστα και πίσω μένει ό πόνος. Μαθήσαν τά τριαντάφυλλα της στέρας τό νερό. 'Όλα περνούν και φεύγουν όσ' άγγιζει ό Χρόνος. Μόν' ή καρδιά μου έμεινε πιστή τόσον καιρό.

Μετάφραση

Στάθη Σπηλιωτοπούλου

ΑΝ ΗΜΟΥΝ ΘΕΟΣ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ...

(Του Σουλλύ Πρυντόμ)

'Αν ήμουν Θεός, ό θάνατος δέ θά ξαναφαινόταν στον κόσμο, θάταν οι άνθρωποι καλοί ως τότε παραμύθια και δέ θά χίνανε παρά άόρανα εύτυχίας όταν γινόμουν Θεός στ' αλήθεια.

'Αν ήμουν Θεός, φράτοι καρποί στά δέντρα θά ώριμάζαν, παιγνίλι θάμοιαζε ή δουλειά τ' με τή θεία βοήθεια πούς εινε δυνατότερος μόνο θά δομαίζαν, άν ήμουν Θεός στ' αλήθεια.

'Αν ήμουν Θεός, άγάπη μου, για σένα σκορπισμένα στον ουρανό τό γαλανό θέ νάχα άστέρια πλήθια και μόνο σένα θάδερνα την ίδια, μόνο σένα, άν ήμουν Θεός στ' αλήθεια.

Μετάφρ. Γ. Κ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΑΓΓΑΡΕΙΑ

'Εχω ένα Ταγματάρι ή παιδιά, μά τό σταυρό, Λέν μ' άφήνει ούτε ώρα στη στρατώνά να πατήσω Τό έν-δύο με άφήνει μοναχός μου να τό βρω. Καί ρωτώ την παραμιά με πού πόδι... ν' άρχινήσω.

'Ας βαράει όσο θέλει προσκλητήριο τί σε μέλει ! Στην κοζίνα κλεισόμενος τή φωνή της έχω διάνα 'Η πατριδα τά παιδιά της, ντιστεγκέ κι' αυτά τά θέλει. Καί τους πένει παραμιά !...

Μά μία μέρα επί τέλους μ' άρχινά στην άγγαρεία. Καί με τρόπο εις την πλάτη μου φορτώνει... τη Μαρία !...

Τό Κοσάνι.